

CAPÍTOL 3

S'han vist daines al Park Güell, porcs senglars a la Diagonal, peixos d'argent que nedaven a la vora de la sorra. Una tórtora ha niat al plàtan de davant de casa. Li hem deixat molles de pa, però se les han menjades els pardals i amb ells hem segellat un pacte: *No torneu a fugir. Ens portarem bé.* Ens miraven i sacsejaven el cap, amb les molles al bec, encara sorpresos perquè els havíem cedit un tros de ciutat. El seu refilet ens ha fet creure que ens enteníem. I ara la natura ens envia la tempesta, com un segon avís, la segona trompeta.

Avui ens ha despertat el telèfon. Era la tia Emily. Ha passat la nit en un poliesportiu d'Horta i ens demanava que l'anéssim a buscar. Li ha costat fer la petició precisa. Abans ens ha hagut d'explicar que parlava a través del mòbil d'una noia, tan maca ella, que primer no recordava els nostres números i que després li ha dit que potser trobarien el meu a internet perquè soc escriptora i abans feia de periodista, encara que ja no surto gairebé mai per la tele perquè em va passar una cosa que ella no sap ni pregunta i que deu-nos-en-guard de ficar-se en la vida dels altres. Parlava amb una veu excessivament alegre, com si hagués estat més important saber com avisar-nos que haver fet nit fora de casa. No hem entès gran cosa del seu periple i, en penjar, hem encès la ràdio. Fa hores que la pluja és intensa. Els serveis d'emergències han evacuat els barris costaners i s'han habilitat poliesportius per als qui han patit inundacions. Una penúria fa oblidar l'anterior i, per uns moments, el virus ha donat pas a una amenaça més palpable. La prioritat és estar sec.

Mentre ens cordem les botes de muntanya, la veu del locutor baríton ens dibuixa una ciutat que combat la fúria de l'aigua i el vent. Té totes les de perdre. Diu que el metro ha deixat de funcionar i que els autobusos s'han destinat a l'evacuació. Avisa que hi ha una alta possibilitat de nous aiguats. Demanem el cotxe a uns amics que viuen al barri. L'un a l'altra ens encoratgem. Si el Mike avança, jo també. A la ràdio aconsellen que continuem tancats a casa, però no en fem cas. Aquest cop, no. Tenim una treva de dues hores sense pluja i cal aprofitar-la per anar a buscar la tia Emily amb la certesa que tothom sortirà al mateix moment. L'accés als barris de muntanya es col·lapsa de desobediència. Molts carrers són intransitables per perill d'esllavissades. Sortim de la ronda de Dalt, que no triga gaire a bloquejar-se. Estem a vint minuts del poliesportiu a peu i abandonem el cotxe en una rotonda. En sortir, recordo el segon àngel. *Llavors la serp va vomitar com una riuada d'aigua darrere la dona perquè el corrent se l'emportés.* Ahir el Mike em deia que no passaria res, però està tot escrit. Els qui som dalt la muntanya estem salvats, per ara.

El meu home avança a pas ferm, emboirat en els seus pensaments. S'esperava més èpica i ara comprova que la realitat és un fastigueig assumible. M'agradaria dir-li que no s'enganyi, però he après a respectar-li els silencis. En moments de crisi, ell sempre prefereix callar i actuar, un punt encegat, no accepta ajuda. Si digués res, em miraria amb aquella cara de *Deixa'm, dona*. En això no anem alhora: ell pensa que després de la tempesta arriba la calma; jo, que després de la segona trompeta ve la tercera. Els set àngels destructors no s'aturaran fins que arribi l'hora de la salvació.

Els llamps tornen a esquinçar el cel. Les sirenes dels bombers es perden dins dels trons. Cauen branques. Hi ha pardals ofegats. Jo segueixo el Mike a pocs passos, amb la mirada fixa al seu impermeable verd caqui. Tot i les botes, el terra rellisca

i no sempre és possible evitar els tolls. Les ulleres se m'entelen i avanço a pas lent, tota jo feta entrebanc. Tinc l'agilitat d'un click sense cap base. Em torno a sentir l'esquena. Fa tants dies que no surto de casa que qualsevol soroll em desorienta. Fa poc he llegit el *Diari de la pesta*, un altre del calaix de les calces. M'imaginava els carrers infestats de cadàvers recollits pel carro dels morts. Ara m'adono que exagerava, com qui per la tele veu un atemptat a París i truca als amics que hi viuen per comprovar que estan bé. Encara no hi ha morts a les voreres sinó aigua que baixa, alguna branca caiguda i les restes de la tardor. Només és l'amenaça de la tragèdia; no la tragèdia en si. El matís serveix de poc. No estem ni tan sols preparats per als preliminars. Espelmes, claus de pas, llocs segurs, alts i protegits. No fotem.

Ja al poliesportiu, entomem la represa del diluvi. A la pista de bàsquet, m'esperava el baf enrarit de la multitud, però algú ha obert les finestres per evitar l'estancament. L'aire de fora atorga a la pista una aparença desmanegada. Les fileres d'evacuats no són fileres sinó petits grumolls de famílies amb les poques pertinences que han pogut arreplegar. Els han separat amb mampares de rodes, formant un laberint que varia a cada moment. Un grup de voluntaris construeix una barrera amb tanques de publicitat, cosa que provoca un estrèpit escandalós. La idea és que ningú de fora la traspassi, però nosaltres ja som dins i entenem que cal recollir la tia Emily abans que el sistema imposi el seu ordre empenyador.

És ella qui ens veu i ens crida que ens hi acostem com si ens convidés a un pícnic. Va amb la gavardina groga, la caputxa posada, uns botins de sola gruixuda. S'ha assegut en un poltre, les cames li pengen. És una nena de vuitanta anys, menuda i àgil. Segur que és d'ella, que el Mike ha heretat tanta empenta. Sempre que la veig, em ve al cap la paraula *espinguet*. L'envolten els veïns que l'han acollida aquesta nit, quan els baixos de

l'edifici s'han començat a inundar. Comparteixen fruits secs i patates. Cadascú té la seva ampolla d'aigua. Aviat pagarem per tot el plàstic repartit a les catàstrofes.

—Són els de dalt —ens diu des de la seva tribuna, i ens els presenta, un per un, tan macos ells.

Per un moment temo que ens els haurem d'endur a casa, una altra mare, un altre pare, una altra filla, però la veïna em tranquil·litza:

—El nostre pis no ha quedat tan destrossat com el de la pobre Emily. D'aquí unes hores hi podrem tornar.

La dona parla amb la calma de qui ha comprovat que el sistema funciona i li ha ofert un aixopluc, una flassada, uns cacauets i una ampolleta d'aigua. Durant la nit, li han caigut molts anys a sobre, però ara gaudeix de la bona notícia, i continua amb el relat, contenta d'estrenar un verb que fins ara no coneixia:

—Ens han dit que el pis de la vostra tia està colgat de fang i sorra.

L'Emily interromp la veïna i ens mostra tota orgullosa la maleta que té sota el poltre:

—Hi he posat els medicaments i una muda, tal com m'han demanat els dels serveis d'emergència. I he tancat la clau de pas.

Per a la tia Emily les coses funcionen així: ella ha estat obedient, tindrà premi.

Durant anys jo també em vaig regir per aquesta llei tan simple. Em deien: *fes, no fàcis, atura't, no pensis*. Jo feia, no feia, m'aturava, no pensava. El premi era que ningú no em mirés amb desconfiança. Aquell dia també plovia, però era aquell dia i ara és ara, i la tia Emily aprofita l'oportunitat de viure una aventura. No està disposada a deixar-se amargar per una simple Apocalipsi.

Durant aquests dos mesos ha estat difícil que obeís el toc de queda. Ni una sola tarda no ha deixat de treure la cadira al carrer, encara que fos per comprovar que estava sola:

—He sortit a fer mitja i no he vist ni una ànima. Què li passa, a la gent?

En va li hem repetit que el que li passava a la gent era una pandèmia. Ella se n'ha oblidat cada cop, negant l'evidència amb la tossuderia d'una amazona. Allà s'ha quedat, amb la seva cadira plegable plantada a la vorera, totes les reixes de les botigues abaixades, cap veí, i la nena vella perseverant, amb el seu vestit de flors, el xal fet a mà, el cistell amb la labor, resistint-se a l'extinció. La tia Emily com una trinxera al carrer de la Sal.

Aliena als Signes dels Temps, tot just fa una setmana que ens va anunciar que aniria a la Marisol, la perruquera del barri.

—Amb aquest cap no puc anar pel món.

Ens ho va dir com qui llança una amenaça, encara que ja no hi hagués món on anar. El Mike va fer el cor fort i va baixar a la Barceloneta, esquivant controls, per fer-la entrar en raó. Ara m'adono que a la butxaca hi duia un Excellence Tinte Castaño Claro de L'Oréal. La tia porta el mateix to de cabell que el meu, amb el seu quart d'hora d'excés. Són casualitats o avisos que encara no sé interpretar.

Tornem als llamps que esquincen el cel, a les sirenes i als trons, les branques que cauen, els pardals ofegats. De camí a la rotonda on hem deixat el cotxe, el meu home du la tia de braç, subjectant-la fort perquè no rellisqui amb el fang. Jo carrego la maleta i em sorprenc del pes. La nena vella encara sembla divertida pel periple i el seu ànim ajuda a fer-ho tot més passador. És com si hagués caigut a la marmita de liti. M'agradaria tant ser com ella.

—Us heu fixat com han crescut les plantes?

—Com a Prípiat.

—Prípiat?

—La ciutat de la central de Txernòbil.

La gent va sortir a veure l'incendi des del pont. El mal no es veia, com no es veu el nostre virus. La radiació només crepita

a les pel·lícules per subratllar el perill. Quin seria el crepitat del contagi? Cap. Ara a Prípiat no hi ha gent, només hi ha verd, un verd que vessa per balcons i terrats, tapa antenes, semàfors, un parc d'atraccions que no es va inaugurar mai, falçs i martells, estrelles roges i monuments d'un sistema que s'ensorrava. Ja veig els carrers de Barcelona envaïts per les falgueres, les branques dels plàtans entrant per les finestres, heures que deformen les estàtues i la nòria del Tibidabo rovellada, sobresortint de Collserola com a únic testimoni de tant de descontrol vegetal. Per més que ens hi entestem, el paviment no ens salva mai de res.

Torna a ploure, però a la tia Emily no li fa res mullar-se:

—Trobo que tanta planta fa bonic, oi?

Fa catorze anys que ens coneixem i al principi em va costar connectar amb ella. La trobava lirona, sempre amb aquells aires d'exhippy emancipada, a punt per empassar-se qualsevol mandanga oriental. Tot va començar a millorar quan vaig acceptar que ella era en un extrem i jo a l'altre. La tia va insistir a fer una activitat plegades, sense les interferències del Mike. Em va proposar d'acompanyar-la a funerals i em va semblar una bona idea. Vaig pensar que als enterraments es comportaria amb solemnitat i jo no hauria de suportar la seva superficialitat tan estel·losa. La tia els vivia com si fossin obres de teatre, una última representació per acomiadar el difunt, que de vegades era algú conegut, però tot sovint no tenia res a veure amb ella. Un dia, a la sortida de Sancho de Àvila, em va retenir més del compte i vaig entendre per què volia que l'acompanyés en la seva afició. Amb mi, posposava el moment d'estar sola a casa. Pel camí, podia treure's la mort del cap. Des d'aquell dia, l'admiro més: la tia Emily no és una dona trivial, sinó una supervivent que s'esforça perquè l'abisme no l'engoleixi. Amb ella aprens que la frivolitat no és sempre l'opció més senzilla.

Llamps, sirenes, trons, branques, pardals ofegats.

En arribar al cotxe, el Mike i jo hem discutit per decidir qui conduïa. Farta de mullar-me, m'he assegut al seient del copilot i ara me'n penedeixo. El meu marit s'està saltant les advertències dels serveis d'emergència, condueix com si fóssim en zona de guerra i, si cal, circula per carrers tallats després d'enretirar la tanca. Em giro, patint per la tia Emily, però ella observa els canvis per la finestreta. Sembla que li agraden. És com si la ciutat s'hagués posat una muda anglesa perquè se sentís més a casa. Els vidres s'han entelat i jo vaig amb el cor encongit per tanta infracció. És en moments així que penso que m'he equivocat de parella i sento un odi punyent cap al Mike. Per experiència sé que si li dic que vigili encara serà pitjor. Atapeït de testosterona, s'encega. És un animal d'atac, amb els bíceps endurets per la força de les mans al volant, l'esquena vinclada, l'atenció dirigida a l'objectiu. Vol posar-nos a recer, com si poguéssim triar amb qui i fins quan sobreviure.

A casa li retrec que hem estat a punt d'acabar a la cuneta i, com un heroi, em respon encara sota els efectes dels seus falsos vint anys:

—Amb mi no has de patir per res.

Li engego un sabatot que esquiva, mentre la tia Emily aplau-deix el nostre combat de lluita: *Huracà Mike* contra *Suspicaç Cassandra*. No tinc cap dubte per qui apostaria la nena vella. Jo faria el mateix. Deixo que Huracà la instal·li a l'habitació de convidats i aprofito per treure'm la roba xopa. Em poso unes malles i una samarreta i m'estiro a la màrfega per seguir les indicacions de la professora de ioga que em promet un cul perfecte en deu setmanes. De fons, sento que el Mike rep una trucada i comença a escopir tirallongues de xifres. Com a cap de vendes d'una multinacional de l'alimentació, aquests dies ha d'inflar comandes. Avui fa anar amunt i avall tomàquets del Marroc i pollastres del Brasil. Són coses de salvar l'economia.